

adskillige Ting, som er, synes mig, noget nær uforstaaelige. Jeg fik f. Eks. ved denne Lejlighed ikke Svar paa det Spørgsmaal, jeg rettede til den højtærede Kirkeminister om Forstaaelsen af § 14 i Lovforslaget om Lønninger for Folkekirkens Tjenestemænd i København og paa Frederiksberg, i hvilken der i femte Linie staar, at de vedkommende Tjenestemænd lønnes: „I 1ste Lønningsklasse med 3 480 Kr., stigende hvert tredje Aar til 5 280 Kr.“, og i den følgende Linie: „I 2den Lønningsklasse med 2 820 Kr. aarlig, stigende hvert tredje Aar med 360 Kr. til 4 620 Kr. aarlig“. I det sidste Tilfælde staar der altsaa anført, hvor meget de enkelte Stigninger udgør, medens det samme ikke er Tilfældet vedrørende 1ste Lønningsklasse. Hvis der skal være nogen Mening i dette, hvad der maaske ikke er, kan det betyde, at det er tilfældigt, hvor meget man lader Lønnen stige efter et Trears Forløb, saaledes at Stigningens Størrelse altsaa er overladt til den højtærede Kirkeministers For-godtbefindende. Den Slags Ting skaber en Uklarhed, saa at man — vi er jo skrøbelige Mennesker alle sammen — kan paa en Maade blive mistænksom og tænke: hvad betyder nu f. Eks. denne Forskel i Teksten?

Med Hensyn til de Beregninger, som er anstillet af den højtærede Kirkeminister ved denne Lejlighed, skal jeg kun sige, at jeg vilde meget have ønsket, at et Ud-drag af disse Beregninger havde været trykt i de Bemærkninger, der ledsager Lovfor-slaget. Jeg vilde have sat stor Pris paa det, navnlig hvis Beregningerne var udført saaledes, at de nogenlunde kunde kontrolleres, for, ikke sandt, hvor vidt der bliver Over-skud eller ej, vil for en stor Del afhænge af, hvor meget den højtærede Kirkeminister finder ret og billigt at tildele den enkelte Præst i Anledning af disse forskellige Ting, som her er Tale om. Jeg kan ikke komme væk fra at tro, at det Beløb, 375 000 Kr., der er angivet som den samlede Sum, ikke vil kunne holde Stik. Tiden vil vise, om jeg har Ret. Jeg tror, som sagt, ikke, Beløbet vil slaa til, hvis Lovforslaget bliver til Lov, saaledes som det foreligger. For øvrigt vil jeg udtale det fromme Ønske, at den højtærede Kirkeministers Kolleger havde fundet paa det Ord, som den højtærede Kirkeminister i denne Forbindelse har fundet paa, Ordet: Afbødning. Det er egentlig et godt Ord. Jeg vilde meget ønske, at hvad f. Eks. Aldersrenten angaar og forskellige andre Lovgivningsomraader, som nu er draget med ind i Nedskæringens Hvirvel, havde det Ord været anvendt paa en lignende Maade, som den højtærede

Kirkeminister her anvender det overfor Præsternes Nedskæring. Jeg tror, at for adskillige Præsters Vedkommende og for slet ikke saa faas Vedkommende udenfor København — altsaa paa Landet og ogsaa i visse Købstæder — vil Nedskæringen, naar den føres ud i Virkeligheden, være af en saadan Art, at den højtærede Kirke-minister maaske risikerer, at de kommer næste Aar og beder om nok en lille Nedskæring; og det var jo i alt Fald ikke Meningen med det. Det er ikke, fordi jeg i mindste Maade — og det er ogsaa indrømmet fra den højtærede Kirkeministers Side — er paa Nakken af Præsterne eller Præstestan-den i det hele; aldeles ikke! Men det glæder mig at se, at der er enkelte Præster, som har benyttet Pressen i disse Dage til at tage til Genmæle mod hele den Form for Nedskæring, som bliver Præsterne til Del, og derigennem i Virkeligheden har givet mig Ret i de Betragtninger, jeg har anstillet. Med den højtærede Formands Til-ladelse skal jeg ganske kort citere noget af, hvad en kendt Sognepræst i Aarhus har skrevet i et af Byens Blade den 21. Marts. Jeg skal citere følgende Passus: „Situationen er i Øjeblikket saadan, at det føles som en Svigten af Kærlighedens Lov, hvis Præsterne ikke deler Nedskæringens Byrde helt ud med hele Folket. Jeg føler mig for-pligtet til at sige det, og jeg tror ogsaa, at hvis det blev Lov, vilde det vanskeliggøre os den Gerning, som sandelig er vanskelig nok i Forvejen.“ Det interesserede mig meget at se denne Udtalelse fra en Sogne-præst i Aarhus, fordi den jo i Virkeligheden dækker den Kritik, jeg her har gjort For-slaget til Genstand for. Jeg tror ikke, at Præstestanden vil kunne være tjent med at faa dette Lovforslag vedtaget, som det foreligger, og derved komme til at staa udenfor i Sammenligning med langt den største Part af de Mennesker, blandt hvem Præsten skal øve sin Gerning. Jeg tror, som sagt, ikke, at Præsterne kan være tjent dermed. Gerningen er vanskelig i sig selv, og der er ingen Grund til at lutter Velvillie at gøre den vanskeligere. Den Tid kommer selvfølgelig, da Præstelønningerne skal tages op til Revision, og jeg har udtalt, at vi fra vor Side vil se med Velvillie paa, at der bliver rettet paa de Skavanker, der er; men det kan jo ikke nytte at ville lægge Skjul paa, at den Lønningslov, som vi fik, Loven af 30. Juni 1922, for en stor Del var fremsat med det for Øje i nogen Grad at raade Bod paa nogle af de værste Skavanker, som klæbede ved Præstelønningerne udenfor København. At gaa videre i den Retning